

“Ik wil zo graag een kindje, maar daarvoor moet ik stoppen met mijn medicijnen”

Renée (32): “Mijn oma had gewrichtsreuma. Daardoor zat ze in een rolstoel. Het was een soort schrikbeeld voor me. Toen ik anderhalf jaar geleden pijn in mijn linkervoet kreeg, was ik bang dat ik ook reuma had. Ik voelde continu pijn, met af en toe flinke steken. Mijn voet was een beetje dikker dan normaal. Ik ging snel naar de huisarts en vertelde ook over mijn oma. Hij schreef tijdelijke ontstekingsremmers voor, want hij dacht dat er alleen een ontsteking in mijn voet zat. Een paar weken later kwam de pijn toch weer terug. Ik vroeg aan de huisarts of het echt geen reuma kon zijn, maar hij dacht zeker te weten van niet. Om het toch uit te sluiten, verwees hij me door naar een reumatoloog. Bloedonderzoek wees uit dat ik wel gewrichtsreuma had. De arts was verbaasd, want ik had dan wel pijn in mijn voet en inmiddels ook in mijn schouder, ik had niet de gebruikelijke kenmerken van reuma: stijfheid en warme gewrichten. Ik had alleen de pijn en een beetje opgezwollen voet. De diagnose was even schrikken. Ik bleef dat beeld van mijn oma in mijn hoofd houden, die door reuma in een rolstoel belandde en niet veel meer kon. Maar de reumatoloog stelde me gerust. Tegenvoerdig zijn de medicijnen veel beter. En we waren er in een vroeg stadium bij, mijn gewrichten zijn gelukkig nog niet aangetaast, zoals bij mijn oma wel het geval was.

Toen ik eenmaal wist dat ik reuma had, kreeg ik ineens last van mijn twee wijsvingers. Die werden wel stijf en warm. Af en toe had ik een tintelend gevoel. Ik kon ze nauwelijks bewegen. Niet zo handig, want ik werk veel met de computer. Zes weken heb ik in de ziektewet gezeten. Mijn schouder deden soms zo'n pijn dat ik mijn armen niet eens omhoog kon krijgen tijdens het aankleden. De reumatoloog gaf me een *prednisonprk*, een soort paardelemiddel tegen de pijn en stijfheid. Daarna zou ik de gebruikelijke reumamedicijnen krijgen. Inmiddels kan ik bijna alles weer dankzij de medicijnen. Ik slik ontstekingsremmers,

Tekst: Kristien Vogel, Foto: Dreamstime.

acht pillen op één dag in de week. In mijn

gedroomd van meerdere kinderen en ik zou
 Mijn kindermens is echt groot. Ik heb altijd
 Het liefst zou ik nu stoppen met de medicij-
 medicijnen slikken als ik zwanger ben.
 de zwangerschap, maar liever wil ik geen
 Er zijn eventueel ook medicijnen voor tijdens
 is dan wel dat mijn klachten erger worden.
 mag ik proberen zwanger te worden. Het risico
 zijn de ontstekingsremmers uit het bloed en
 medicijnen moest stoppen. Na drie maanden
 ik zwanger wilde worden, ik eerst met de
 nog een kindermens heb. Hij zei dat wanneer
 Met de reumatoloog heb ik besproken dat ik
 voor naars je allemaal tegenkomt.
 liever niet naar op internet. Wie weet wat
 kingen zou kunnen krijgen, maar ik zoek er
 te neemt. Ik denk dat het kindje zware afwij-
 als je toch zwanger raakt terwijl je die medica-
 de kindje. Ik weet niet precies wat er gebeurt
 maar ik heb nog wel een wens voor een twee-
 Mijn man en ik zijn heel gelukkig met Eliza,
 mag ik absoluut niet zwanger worden.
 waarom ik veel pleker. Zolang ik die pillen slik,
 Maar juist die medicijnen zijn ook de reden
 Dat het zo goed gaat, komt door de medicijnen.
 de trampoline in de tuin te springen.
 om haar in de auto te tillen of samen lekker op
 niet alles kan. Maar het is geen enkel probleem
 leeftijd, ze weet nu heel goed dat ik af en toe
 Dat begrijp ze. Ik vind haar wils voor haar
 ik uit dat mama pijn had aan haar armen.
 mijn klachten, was ze ruim twee jaar en legde
 dat. In de periode dat ik bij de dokter liep met
 heb ik natuurlijk wel pijn en dan vertel ik haar
 Spelen met haar is geen probleem. Af en toe
 tertiaire Eliza van 1½ jaar nog wel gewoon optillen.
 voor mijn handen. Gelukkig kan ik mijn doch-
 schrobben of de muur schuren is echt te zwaar
 gevoel in mijn schouder. Alleen de vloer
 het winkelen, krijg ik een zeurderig, geïrriteerd
 pen doe of veel tassen moet dragen tijdens
 sneller last van mijn vingertjes. Als ik boodschap-
 ben. Zodra het vochtig en koud weer is, heb ik
 dagelijks doen en laten merk ik wel dat ik ziek

het zo leuk vinden voor Eliza als ze een broer-
 mijn eigen wens.
 Het frustreert me vooral dat ik moet gaan
 'plannen' of ik een tweede kindje wil. Dat had
 ik me anders voorgesteld, vroeger dacht ik:
 sprekenheid dat ik een gezin met twee of
 drie kinderen zou krijgen. Ik had er nooit echt
 bij stilgestaan dat ik met een tikkende klok en
 een ziekte in gedachten planmatig zou moeten
 nadenken over mijn gezin. Nu weet ik dat ik
 eerst met de medicijnen moet stoppen en dan
 binnen een bepaald tijdsbestek zwanger moet
 raken. Althans, voor mijn gevoel. Er zijn ook
 wel momenten dat ik besef dat ik gezond ben
 en dat onze dochter gezond is, en dat ik daar
 al gelukkig mee moet zijn.
 Regelmatig ben ik boos. Waarom heb ik deze
 ziekte? Denk ik dan. Tegelijkertijd besef ik ook
 dat ik heel oud kan worden met reuma,
 dat kun je van sommige andere ongeneeslijke
 ziektes niet zeggen. Ik heb de beperkingen
 zoals pijn en stijfheid die bij reuma horen
 geaccepteerd, alleen met de zwangerschaps-
 kwestie heb ik echt veel moeite. Dat het nu
 mijn leven beheerst, vind ik vervelend. Dat wil
 ik eigenlijk niet. Daarom heb ik voor mezelf
 een soort deadline gesteld. Eigenlijk wil ik het
 liefst binnen nu en een jaar zwanger worden,
 als mijn man het daar mee eens kan worden.
 Zo niet, dan houdt het op. Mijn man en ik zijn
 bezig om een hondje te kopen voor Eliza.
 Een Golden Retrieverpup. In juni willen we die
 in huis halen. Dan heeft Eliza sowieso een
 vriendje thuis om mee te spelen, om voor te
 zorgen en om uit te laten. Ze is gek op dieren,
 dus ik weet dat ze dat heel erg leuk gaat vinden.
 En ondertussen blijf ik hopen op een tweede
 kindje, een broertje of zusje voor haar."

Om privacyredenen zijn alle namen veranderd.

Will jij een ervaring delen of je mening geven?
 Altijd welkom op www.vriendin.nl/vriendschap/openhartig.

iets over baby's hoor, denk ik toch even aan
 maar soms is het toch even slikken. Zodra ik
 Ik ga met veel plezier naar mijn werk,
 opvoeden en babykwesties te maken heeft.
 geconfronteerd met alles wat met kinderen,
 babyboekbranche werk. Dageelijks word ik
 Wat ook niet echt meehelpt, is dat ik in de
 weer een baby van ons in mijn armen houden.
 beetje moeilijk voor me. Ik zou ook zo graag
 houd tijdens de kraamvisite, is het toch een
 tweede kindje gekregen. Als ik het dan vast-
 wel. Zo hebben een paar vrienden van ons een
 zie ik ook steeds meer zwangere vrouwen, lijkt
 mee bezig ben, en dat is eigenlijk iedere dag,
 en dan lijkt hij overstap te gaan. Nu ik er zo
 als hij ziet hoe graag ik nog een kindje wil,
 kunnen worden. Soms zie ik hem nadenken,
 het moeilijk dat we het hier niet over eens
 zorg om mijn gezondheid. Maar toch vind ik
 komst van een tweede kindje is vanwege de
 beste met me voorheeft, en dat hij tegen de
 lijks met elkaar spraken. Ik weet wel dat hij het
 moment zelfs zo erg, dat we een tijdje nauwe-
 kindje te gaan. Het was op een gegeven
 hem niet kon dwingen om voor een tweede
 discussies steeds hoger op. Hij vond dat ik
 heb die sterke wens. Een tijdje terug liepen de
 groot goed. Dat is het natuurlijk ook, maar ik
 medicijnen? Hij vindt één gezond kind al een
 dan het risico nemen door te stoppen met de
 gaat met mijn gezondheid, dus waarom zou ik
 Mijn man twijfelt. Hij vindt dat het nu goed
 kunnen schenken.
 het moment nog geen broertje of zusje
 wil delen, want dan besef ik dat we haar op
 zie dat ze graag alles met een ander kindje
 len, dat merk ik aan haar. Het doet pijn als ik
 er behoefte aan om met andere kindjes te spe-
 grote zus is die loopt te moederen. Eliza heeft
 nog samen kunnen spelen en niet dat zij de
 wordt in mijn ogen. Ik vind het leuker als ze
 Eliza en haar broertje of zusje anders te groot
 maar ook omdat het verschil in leeftijd tussen
 de kindje. Niet alleen vanwege mijn leeftijd,
 eigenlijk op mijn dertigste toch wel een twee-
 tje of zusje zou krijgen. Ik ben nu 32 en wilde